

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.320 van 6 april 2016
in de zaak A. 218.861/XIV-36.975**

In zake: NV TUI AIRLINES BELGIUM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris Lens
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Grote Nieuwendijkstraat 417
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering

I. Voorwerp van de vordering

1.1. De vordering, ingesteld op 30 maart 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het besluit van de minister houdende de weigering van het verzoek tot verlenging van de maximale duurtijd van het strategisch opleidingsproject, gekend onder dossiernummer SIOS.2012.12, van onbekende datum, zoals mede gedeeld in de begeleidende brief van het VLAIO d.d. 9 februari 2016”.

1.2. De vordering strekt eveneens tot het opleggen als voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid “dat aan de verzoekende partij een verlenging van de maximale duurtijd van het strategisch opleidingsproject SIOS.2012.12 wordt toegestaan en dit tot en met 2 oktober 2016” en dat de verwerende partij “uiterlijk op 2 april 2016 een nieuwe beslissing dient te nemen omtrent het gemotiveerd verzoek tot verlenging van de maximale duurtijd van het strategisch opleidingsproject SIOS.2012.12”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 april 2016, om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evert Vervaet, die *loco* advocaat Kris Lens verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Francine Lemaire, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberghe heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partij had een aanvraag voor strategische opleidingssteun ingediend die met een besluit van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid van 18 december 2012 werd toegekend voor een periode van drie jaar.

Omdat in oktober 2015 slechts 60% van het strategisch opleidingsproject was uitgevoerd, heeft de verzoekende partij op 19 oktober 2015 een verlenging van de periode van drie jaar gevraagd.

Met een brief van 9 februari 2016 deelt het Agentschap Innoveren en Ondernemen aan de verzoekende partij mee dat de minister heeft beslist dat verzoek te weigeren omdat de ingeroepen motieven geen overmacht vormen. Dit ministerieel besluit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de verzoekende partij

5. De verzoekende partij zet onder het kopje “uiterst dringende noodzakelijkheid” het volgende uiteen:

“Verzoekende partij was tot voor kort in de veronderstelling dat de maximale duurtijd van het strategisch opleidingsproject was verstreken op 11 december 2015, aangezien de bevestigingsbrief dateerde van 11 december 2012 een de maximale duurtijd in principe drie jaar bedraagt, te rekenen vanaf de bevestigingsbrief.

Ondanks de beslissing tot weigering van het verzoek tot verlenging, meende dat zij aanspraak kon maken op de vrijgave van de tweede schijf van 30% nu zij meer dan 60% van het project had verwezenlijkt.

Derhalve werd op datum van 17 maart 2016 per e-mail aan het VLAIO de aanvraag tot uitbetaling van de tweede schijf gericht (stuk 10)

Met een navolgend e-mail d.d. 21 maart 2016 deelde het VLAIO mee dat de maximale duurtijd van het opleidingsproject reeds was verstreken.

De Verzoekende partij antwoordde met de melding dat de aanvraag tot uitbetaling van de eerste schijf pas werd ingediend per e-mail d.d. 3 april 2013, aangezien op dat moment het opleidingsproject pas was gestart. Bijgevolg was het voor de Verzoekende partij onduidelijk welke datum het VLAIO als aanvangspunt voor de duurtijd in aanmerking nam.

Het VLAIO beantwoordde op datum van 24 maart 2016 deze vraag met de stelling dat het project in principe liep van 11 december 2012 tot en met 11 december 2015, met verwijzing naar de goedgekeurde nota.

Opnieuw antwoordde de Verzoekende partij dezelfde dag dat de eerste schijf pas werd aangevraagd op 3 april 2015.

De volgende dag, op datum van 25 maart 2016, antwoordde het VLAIO als volgt:

‘Ik doe het nodige om de 2^e schijf in uitbetaling te zetten.

Weet wel dat alle opleidingen die gerealiseerd werden voor 3 april 2013, niet in aanmerking kunnen komen voor opleidingssteun.’

Derhalve is de huidige situatie uiterst hoogdringend nu het VLAIO pas enkele dagen geleden van koers is gewijzigd met als gevolg dat de maximale duurtijd van drie jaar nog niet is verstreken en de mogelijke schorsing met het opleggen van een voorlopige maatregel nog een nuttig effect kan ressorteren, voor zover Uw Raad haar arrest zou vellen uiterlijk 1 april a.s.

Het staat buiten kijf dat zelfs een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen aangezien de voorzien doorlooptijd werd gesteld op vijfenveertig dagen (artikel 17, §5 RvS-wet).

De Verzoekende partij ken enkel door middel van het indienen van een vordering tot schorsing en het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog een voldoende en integraal rechtsherstel bekomen, doordat uw Raad voor het verstrijken van de maximale duurtijd, op 3 april 2016, een arrest kan wijzen waarbij de voorlopige verlenging van de termijn kan worden toegestaan en aan de minister het bevel kan worden opgelegd binnen deze voorlopig verlengde termijn een nieuwe beslissing te nemen, op het gevaar af dat de maximale duurtijd anders verstrijkt en de Verzoekende partij enkel nog een gedeeltelijk rechtsherstel kan bekomen ingevolge een loutere vernietiging.

Overigens wenst Verzoekende partij erop te wijzen dat zij uiterst diligent en alert heeft gehandeld door uitdrukkelijk uitsluitel te vragen bij het VLAIO omtrent de berekening van de maximale duurtijd en heeft zij na de concrete bevestiging onverwijld het initiatief genomen om de huidige vordering tot schorsing in te stellen.”

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van het recht van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze

wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure de verzoekende partij niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen,

op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

De verzoekende partij geeft zelf aan dat zij aanvankelijk van mening was dat de maximale duurtijd van het strategisch opleidingsproject was verstreken op 11 december 2015. Enkel met de verwijzing naar het feit dat zij pas uit een e-mail van het Agentschap Innoveren en Ondernemen van 25 maart 2016 kon afleiden dat de maximale duurtijd tot 3 april 2016 zou lopen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij diligent heeft gereageerd na de kennisname van de brief van het Agentschap Innoveren en Ondernemen van 9 februari 2016, waarmee zij ervan de hoogte werd gesteld dat de aanvraag tot verlenging met de bestreden beslissing werd geweigerd.

In de uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid ontbreekt iedere verwijzing naar de concrete gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij. Noch de financiële of andere gevolgen, noch de mogelijke impact van die gevolgen op de werking van de verzoekende partij worden ook maar in het minst uiteengezet. Met de algemene stelling dat enkel een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot “een voldoende en integraal rechtsherstel” kan leiden, maakt de verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij zich door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevindt in een toestand met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing rechtvaardigen.

Dit klemmt des te meer nu uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting blijkt dat het totale bedrag van de opleidingssteun ongeveer 322.000 euro bedraagt, waarvan een eerste schijf van 30% reeds is uitbetaald en waarvan een tweede schijf van 30 % minstens in uitbetaling is gesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waardoor dus enkel de laatste schijf van 40% of ongeveer 128.800 euro in het gedrang zou komen, de werking of het voortbestaan van een onderneming zoals de

hare in het gedrang zou komen, dermate dat het verloop van de gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgewacht. Na een gebeurlijke schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure zou de verwerende partij alsnog in een nieuwe beslissing kunnen ingaan op de vraag tot verlenging van de termijn voor de uitvoering van het opleidingsproject.

De verzoekende partij voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VI. De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

9. De verzoekende partij beperkt zich ook wat betreft de voorgehouden dringende noodzakelijkheid voor het opleggen van voorlopige maatregelen tot de stelling dat zij enkel door “het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog een voldoende en integraal rechtsherstel [kan] bekomen.”

Uit de hiervoor uiteengezette redenen blijkt dat de grondvoorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen, niet is vervuld. Om diezelfde redenen dient te dezen de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen te worden afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Johan Pas,

staatsraad, wnd. kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams